

истина го безпокоеше. Тъкмо преди няколко месеца, като играли на „коли-коли-агне“, децата разправяха, че едва отървали от ръцете на Димитра едно момче, което имало ролята на агнето. Увлечен в играта, Димитър почнал не на шега да го коли с една костура. Затова трябваше от време на време да се постягат издите на буйния кесаджия.

Урокът завърши с думите:

— Та гледай други път пак да те види хаджи Гендо, че водиш юнаци на бой. Днес сте изпочупили главите на дванадесет момчета и майките на всичките идваха от мене сметка да искат!...

Обидата, която кипеше в гърдите на героя-победител, тъй несправедливо наказан, след смелата битка през деня, се отправи цяла към уразния хаджи Гендо.

На другия ден бе неделя. След черковен отпуск чорбаджиите се събраха в кафенето да пият кафе и побъбрят. Видните първенци важно премятаха броениците си, шумно събяха топлата, благоуханна напитка и кимаха с глава, слушайки думите на своя първенец. Изведнъж някакъв шум ги накара да извърнат глави. Те онемяха от почуда. Едно малко момче бе дръзнало да влезе в кафенето, при възрастните мъже, пред лицето на чорбаджиите!

То пристъпи няколко крачки към хаджи Гендо. Спря, скръсти ръце на гърди и го загледа изпод вежди, атренчено, неподвижно, без да мигне. След това извика, обръщайки се към всички наоколо

— Еие ме ковладите на баща ми, че щял съм да стана хайдучийтин, ама от сега нататък да знаете, че до един ще ви изколя!

Момчето бързо се извърна и изтича навън.

Чорбаджиите останаха дълго време вцепенени, без да могат да кажат нито дума.

Хаджи Николовият син, когото започнаха да зоват хаджи Димитър, защото като малко дете бе ходил в Ерусалим с родителите си, оправда думите на хаджи Гендо и страховете на баща си.